

Θεατρικές πρώτες «Θερμή άγκαλιά»

Του Άντρέ Μιραμπώ

Θίασος Κοτοπούλη—Θέατρο «Ρέξ»

Κριτικό σημείωμα του κ. ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ

Ένω τό έν τμήμα του ήμικρατικού θιάσου τής κυρίας Κοτοπούλη παίζει είς τό θερινόν θέατρον «Λυρικόν» τήν κωμωδίαν «Άνθρωπος είμαι κι' έγώ», τό άλλο τμήμα έδω κεν είς τό «Ρέξ» τήν Πέμπτην τό δράδου τήν πρώτην του έργου του Α. Μιραμπώ «Θερμή άγκαλιά» (όπως μετεφράσθη έλληνιστί από τόν μεταφραστήν του έργου κ. Δ. Μυράτ) που έπαίχθη με άρκετήν έπιτυχίαν είς τό θέατρον Ντωνού—νομίζω— στο Παρίσι πρό διετίας. Είνε μία κωμεντί σε 4 πράξεις με θέμα άρκετά πρωτότυπον. Ένα παιδί έχει — πλην τής πραγματικής του, που πέθανε όταν αυτό ήταν μόλις ένός χρόνου — τρεις... μαμμάδες. Ο πατέρας του μετά τήν χρείαν του παντρεύτηκε και χώρισε τρεις φορές. Κάθε μία από τες τρεις γυναίκες του ύπηρεξε για τό παιδί και μία μητέρα. Η πρώτη τό άνέθρεψε έως τα όκτώ του χρόνια. Η δεύτερη τό έφτασε στα 14, Η τρίτη τέλος έχωρισε από τόν πατέρα του όκτώ μήνες πριν φτάση στα 19 του ό νεαρός. Ο όποιος, έτσι, έχων άποκτήσει κατά περιόδους τρεις μητέρες, στοργικές, καλές, αλλά διαφορετικές (ή μία τρυφερή αλλά άδύνατη τό γνωρίζει ως δρέφος, ή άλλη στοργική αλλά άυστηρή και δεσποτική, τόν ξέρει «15 χρόνων μαγκόπαιδο», ή τρίτη, νέα, ώμορφη, μοντέρνα τόν ξέρει έφηβο και τόν άγαπά σάν μικρό άδελφό) ζή με τήν έντύπωσι πώς δέν έχει καμία. Του λείπει ή «ζεστή άγκαλιά». Ο πατέρας του διαρκώς ταξιδεύει. Τό παιδί (Δ. Μυράτ) έχει κάποιον έρωτα με μία γυναίκα που είνε κάτι «μεταξύ ήθοποιού, μεγάλης κοκότας και κόρης σπιτιού που πήρε τόν κακό δρόμο» τής κυρίας Μπουβρέϊγ (κυρία Μαίρη Άρώνη). Διά να χάριση σ' αυτή ένα δαχτυλίδι ό νεαρός Ζιλμπέρ Κρεσσού κλέβει από τό ταμείον τής έπιχειρήσεως είς τήν όποιαν εργάζεται «αδιότι θέλει να κερδίση τή ζωή του»—είνε έν τούτοις πλουσιόπαιδο— 30 χιλιάδες φράγκα. Τό ίδιο δράδου, συνέρχεται, συχαίνε

ται τόν έρωτά του και τόν εαυτό του και άποπειράται ν' αυτοκτονήση με τό πιστόλι του. Τραυματίζεται σοβαρώτατα. Μεταφέρεται είς τήν κλινική. Είς τας έφημερίδας άνακοινοϋται ότι έτραυματίσθη έξ άπροσεξίας ένώ περιειργάζετο τό πιστόλι του. Είς τήν πρώτην πράξιν

τόν βλέπομε στο νοσοκομείο, έμπιστευμένον είς τας φροντίδας τής νοσοκόμου (Άγγελα Λαλαούνη). Έκει καταφθάνουν, ή μία μετά τήν άλλην — πληροφορηθείσαι τό πράγμα από τες έφημερίδες—αί τρεις μητέρες του. Αί σχετικαί συνομιλίας του με τήν κάθε μίαν, μάς επιτρέπουν να μπούμε στο νόημα και να δοϋμε τούς χαρακτήρας των. Στη δεύτερη πράξι ό νεαρός — ή πληγή του έχει κλείσει — βρίσκει στο σπίτι του, όπου μαζεύονται και αί τρεις μητέρες του πληροφορηθείσαι από τό νοσοκομείον και ότι τό δήθεν δυστύχημα ήτο πραγματι άπόπειρα αυτοκτονίας και ότι ό νεαρός ήτο διατεθειμένος να...ξαναρχίση. Κάθε μία τόν εξομολογεί και στην κάθε μία λέγει από ένα κομμάτι τής πραγματικής του ψυχολογικής καταστάσεως και τών έξ αυτής αίτιών διά τα όποια συχαίνεται τή ζωή του. Στην τρίτη πράξι αί μαμμάδες λαμβάνουν τα μέτρα τους. Καλοϋν τόν μεγαλοεπιχειρηματίαν προϊστάμενον του μικρού, τόν κ. Νταλασιώ (Κ. Γιαννίδης) και τόν πείθουν να μη ένοχλήση τό μικρό. Καλοϋν τήν κυρίαν Μπουβρέϊγ και τήν αναγκάζουν να καθήση φρόνιμα. Όλα αυτά όμως δέν τακτοποιούν τίποτε. Τέλος στην 4ην πράξιν επανέρχεται από τό ταξίδι του ό πατέρας Μαθαίνει τήν άπόπειρα, βρίσκει τες τρεις πρώην γυναίκες του έγκατεστημένες στο σπίτι του και τελικώς ξαναβρίσκει τό γυιό του, ό όποιος στη στοργή που ό πατέρας του του άποκαλύπτει, βρίσκει σε αυτόν τή «θερμή άγκαλιά» που του έλειπε. Οι τρεις μαμμάδες τότε φεύγουν. Δέν έχουν πια να κάνουν τίποτε στο σπίτι. Η στοργή των για τό «μικρό» δέν μπορεί να του δώση πια

τίποτε περισσότερο από ό,τι του δίνει ή άποκαλυφθείσα γι' αυτόν στοργή του πατέρα του Μισέλ Κρεσσού (κ. Γιώργος Παππās). Αυτό είναι τό έργο. Τήν διανομήν του συμπληρώνουν δύο άκόμη έπεισοδιακοί ρόλοι, ό ρόλος μίας γρηάς ύπηρετριάς που τόν έρμηνεύει πολύ καλά ή δις Φρόσω Κοκόλα και ό ρόλος ένός φίλου του νεαρού ήρωα, που τόν έρμηνεύει ό κ. Γαλανός.

Όσον άφορά τες τρεις μαμμάδες,

(Συνέχεια στην 4η σελίδα)

(Συνέχεια από τήν 1η σελίδα)

τήν άναποφάσιστη, δειλή και τρυφερή «πρύτανι» τών τριών τή «μαμά Ματθίλδη» τήν ύποδύεται ή κ. Νόρα Μπαστιέ. Τήν άυταρχική και άυστηρή μαμά Άδριανή—τή δεύτερη— τήν έρμηνεύει ή κυρία Μιράντα Μυράτ. Τέλος τήν τρίτη, τήν «φίλη» και μοντέρνα «μούμι» Μπερναντέτ τήν άποδίδει ή κυρία Ρίτα Μυράτ.

☉

Πρωτότυπο ως ιδέα, τό έργο είναι σκηνικώς οικονομημένο πολύ καλά. Οι χαρακτήρες είναι δουλεμένοι περίφημα. Βέβαια τα πρόσωπα είναι μαριονέττες μάλλον παρά ζωντανοί άνθρωποι. Όλο τό έργο είναι ψεύτικο, είναι

«φτιαχτό». Άλλά αυτό δέν έμποδίζει τες μαριονέττες να είναι με μεγάλη λεπτότητα σκαλισμένες και τό έργο να δίνη τήν έντύπωσι σχετικής ζωντανίας, χάρις είς τήν τεχνικότητα με τήν όποιαν ό συγγραφέας του τό έχει γράψει. Διάλογος φίνος και έξυπνος. Ο τύπος του Νταλασιώ άλλως τε έχει μπη μόνο για να δρη τήν εύκαιρία ό συγγραφέας να πη δι' αυτού μερικες από τες χαριτωμένες κυνικές υπερβολές και τες συνηθισμένες αλλά έξυπνες ως τόσο σατυρικές έπικρίσεις για τήν οικογένεια σήμερα με τήν εύχέρεια τών διαζυγίων στη Γαλλία. Τό έργο άνεβάστηκε πολύ καλά και οι έρμηνευται έπαιξαν όλοι άψογα τα μέρη των.

Ο κ. Παππās ως πατέρας, ό κ. Γιαννίδης στο ρόλο του Νταλασιώ, ό κ. Δημ. Μυράτ στο ρόλο του νέου Ζιλμπέρ, ή κυρία Άρώνη ως μαντάμ Μπουβρέϊγ και αί τρεις κυρίαί — μητέρες (Μπαστιέ, Μιράντα και Ρίτα Μυράτ) περίφημοι και περίφημες.

Τό έργο, κάπως τραινάρει στην πρώτη και δεύτερη πράξι. Ζωηρεύει στην τρίτη (είνε ή καλύτερη) και χαρακτηρίζεται στην τετάρτη από τρυφερό αισθηματισμό που εξασφαλίζει συμπαθητικώτατο φινάλε. Βλέπεται εύχάριστα και είς τό κοινόν τής πρεμιέρας άρεσε, καταχειροκροτηθέν.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ